

UIT DE ZANGEN VAN BERNLEF.
BALDERS BRUIDSTRIJD (EEN
VOORJAARSMYTHE) DOOR
J. B. SCHEPERS.

Tot beraadslagen rende het reuzenvolk
Met knoestige knotsen in grovve knuïsten;
De dierenhuid dekte deels maar de leden
De bruinverbrande, bonkig, gespierd,
En horens staken uit stugge haren.
Het was of er wind woei door de bomen.
Ze maakten met mist-mantels 'en tent
Om zich, om al hun daden voor ieder
Bedekt te houden, dikgrijze mist was 't.
Luid klonk hun lachen lelik en schrïl:
't Schelle geschreeuw schrikte'er de vogels,
Samen zaten ze op zandige brink

En de heuvels, die hoog zich hieven in 't rond:
'En klamme koude kilde'er in 't bos.
In 't midden Midgard's *) machtigste reus,
Surtur de Rode, hij riep hun te zaam.
Roodlokken rolden rondom z'n nek
En over 't perk z'n pijnknots zwaaiende
Deed hij er daavren de donder der woorden:
„Reuzen, verraden heeft ons de rosse
Dochter van Aegir, de dieptebeheerser;
Als zeenevel zag ik haar zweven naar land
Boven de bruisende branding zich heffend;
Glinstrende gleed zij over de golven;
Ze blikte blozend naar 't blanke duin,
Angstig dan om zich, of iemand ze zag.
Vermomd verwachtte 'en wildvreemde man
haar.

*) De aarde.

Balders Bruidstrijd.

Te flauw was 't flikken van 't vochtige sterlicht: Zo kwamen zē aan, Surtur en Aegir.
Duistere nacht dekte het paar,
Maar ook mij hielp het machtig bij 't sluipen, „Wie was de man? Was het 'en God,
Zo kon ik luistrend de liefjes horen; Die u in de arm had aan de oever der zee?”
Met spot sprak ze van 't spijtige reusvolk Nanna zweeg, maar zag die hem noemde
En vertelde wat tocht wij tegen de Goden Moedig in 't oog; geen macht deed haar
Zouden beproeven, ze opende ons plan hem spreken —
Wie hij geweest is, wist ik het maar, „Weten willen wij: wie was het, wie?”
Doch toen aan de Oostkant 't lichtte uit de Ze haalde zich 't haar, het heerlijk roodgouden,
damp, Enger nu aller ogen haar zagen;
Smolt hij te zaam met de zon die kwam. „Niets zeg ik u!” zei Nanna en zweeg.
Oostwaarts omziende ging zij met aarzling Weer ontwaakte de woede in de reuzen
Naar vaders verre vochtige zalen: „Sterven moet zij!” stemde de oudste
Nanna, de nevel-slepende, noem ik „Als er niet iemand haar onschuld bewijst.”
Schuldig aan schendig schurkenverraad
Aegir's dochter verdient de dood aan ons
volk!” —
Als storm zich stort over stijgende vloed
En de baren doet bruisen en breken op
't strand,
Zo kreunden de kale, knoppende takken;
In 't groenige grijze gierde de wind:
„Haal haar de haatster der heerlike reuzen
Voer haar vóór ons!” vorderden allen
En Surtur zocht in de zeegolven haar.
Tweemaal weerklonk met tusschenpozen
De roep om de roodblonde 'en ridder te geven.
Niemand nam 't op zich — noch éénmaal
klonk die —
Vertrouwen in 't oog, blij toonde zich Nanna:
In haar binnenste blonk het beeld van haar
liefste.
Onder 't gewuif van de waaiende bomen
Stonden stil de struiken vol blad,
Beukebladen bruin en verschrompeld,
En drop na drop droop uit de mist
Ritselde in 't ruisende; 't rilde als van kou.
En zwijgend zaten daar saam de reuzen.
Als klappen van zeilen klonk boven 't woud;
Goudachtig glommen de grijze mistkleden
Lichter en lichter als losten zē op.
Zwanengeklok zong in hun oren,
De zingenden zagen ze echter niet vliegen.
Geruis door het woud, dat ritselde en wuifde
En, goudblinkend in de glanzige mist,
'En helm op 't hoofd kwam daar 'en held aan
Schittrend met schild van staal, schroeïend
van licht.
Schuchter, alléén in de schare der mannen,
Naderde Nanna, haar naaktheid verbergend
In 't stromend goudhaar, dat strak zat en
glansde
Om de armen, die 't lichaam dekten met licht-
draad.
Gefluister en vrolijkheid vingen haar oren,
Blosrood blonk op haar bloeiende wangen
En zachter z'n zeeg in de reuzen:
„Mooi is het meisje, minder zijn velen!”
Niet smijdgiger echter werd Surtur's denken.
Fel ook fonkelde 't flikkerend zwaard
Omhoog geheven met heftig gebaar.
Z'n lokken golfdend lichtend de nek langs.
Schuw verschrokken ze bij die verschijning
De ogen deden ze als lichtschuwen dicht.
Achter haar Aegir, de oude zeevorst.
Gebogen, z'n baard bungelde laag
Hij steunde in z'n stramheid op 'n buigende
stok
En trilde bij 't roepen van 't reuzemonster.
„Niet schuldig is zij, mijn schuchtere Nanna;
Zij wist niet wie 'k was, maar wilde alleen
liefde.
Zo zat ze in 't zand zorgloos te praten.
Klapte ze in 't kouten iets; kom, straf dan
mij!” —
„Niet overtuigd ben 'k, o Niemand-bekende!
Kijk naar die klits: hoe was ze de kluts kwijt
Straks: nu staat ze stralend van pret!
Leg ons maar lagen, listige God,
Minzieke meiden moeten u helpen:

Balders Bruidstrijd.

Verraders van reuzen komt rechtens de dood
toe!" —

„Niet zolang kracht nut is tot kampen!
Hier is m'n zwaard! Helpe mij d'eerlikheid!" —
Surtur sloeg toen aan 't snijdende zwaard
De ruwe rechter: het rees in het waaslicht.
Onder dē eeuwige eikenstammen
Stonden de stoere strijders in 't perk,
De ene als de eik, dik, reuzig-sterk,
'En blanke berk leek de blinkende, de andre.
De zwaarden zwaaiden door 't zonnelicht,
Kletterend klonken ze soms met 'en krak:
En spatten licht sprongen sprankelend rond.
De reuzen in 't rond riepen hun held toe
Of zwegen en zagen maar, zorgvol voor 't
einde:

Storm en stilzwijgen streden er in hun.
Niemand zag Nanna de naakte noch aan;
De angst in de oogen, doodsbleek stond ze,
'En blinkend wit beeld in 't blondrode haar,
Doch fier, want die forse vechter was 'n God:
'En God slechts omgaf zo'n glorie van licht.

Plotseling plofte bloedend in 't perk
De rode reus, bloed rookte in het gras
En stiltē ontstond, eer de storm van 't geheel
Losbarstte en loeide door 't lommerloos hout:
Zij wilden wraak voor de gewonde,
Die brullend van pijn bulderde en vloekend
Hun opriep met macht die één te overvallen,
Doch vreze vloeide op 't vuur van de strijd
Als de olie die drijft op dreigende zee.

Hij naderde en nam Nanna's handje,
In de andere 't dofrode druipende zwaard;
Naar de reus z'n borst richtte hij 't nijdig,
En luid klonk het: „Lafaard, laat het ons
horen:

Wat moest je het minzieke meisje belasten?
Schurk beken schuld en ik schenk je het
leven!"

'En oogwenk en angst opende Surtur
De mond tot spreken: „Spaar mij, o man,
Liefd' tot de lokkige liet mij geen rust;
Doch ze wou niet: 'k was te woest zei
ze mij,

U gaf zij zich, ik moest het zien:
Lagen deed leggen versmade liefde!"
Woedend waren de woeste reuzen,
Handen hingen als boven z'n hoofd.

Vergeving gaf hem gaarne de winnaar.

„Reuzen, gij hoort wat verraad ze pleegde,
Spreek haar dan vrij als spie van uw
plannen." —

„Vrij is de vrouw de vals beschuldigde!"
Klonk hun kreet en de knots sloeg op 't
schild.

Maar Surtur sloop naar de zee terug,
Honend hieven hun handen de reuzen,
Forse voeten volgden hem schoppend.

Daar klonk weer krachtig het kloeke woord:
„Eerbied is in mij, Aegir, nu 'k vraag:
Noem mij de prijs van Nanna uw dochter,
'k Wil hem u wegen in wichtig goud.

Het meisje is aan mij in minne verbonden
Onthoud ons niet het huwliks geluk."
Hand in hand stond het hemelse paar
Met de andere drukte ze 't dekkende haar
vast

En schuchtere schaamte scheen uit haar ogen,
Smekend ook sloeg zij ze somwijlen op
En 't rood overtoog haar tot in het haar.
Rossig rookte de mist in het rond
Als brak er Balders blinkgloed doorheen.
Dankbaar drukte 'm de oude de hand,
Z'n trillen beteuglend, maar tranen in de oogen.
Elk zag hem aan en eerst was z'n spraak
weg;

't Was of hij 't woord overwoog eer hij 't uitte:
„Neem u mijn Nanna, o Niemand-bekende,
Wie u ook wezen mag, 'k weiger ze niet.
Koopprijs kan ik u kwalijk vragen
Een vraag echter, vreemdling, ik vorder uw
antwoord:

'k Wil weten waar mijn dochter gaat wonen,
Land en lieden laat zē ons horen!"

Nu schitterde er schel licht en scheurde de
mist,

De gewaden wuifden weg op de koelte
En van zonlichts zege zongen de vogels.
Uit de hoge heldere hemel daalden
Vrouwen, vorstlike en vrolike in 't wit
Als zwanen zweefden ze in 't zonnelicht.
Luider liederen lieten ze horen.

Bloemen ontbloeden met balsemgeuren
En, in glans 'en God, gloeide de held daar;
Gelukkiger leek hij z'n liefste te maken,
Zalig zag ze 'm in 't zonnigē oog.

Balders Bruidstrijd.

Schichtig en schuw aanschouwden 't de reuzen;
Hun knuisten omknelden de knotsen in angst:
Maar als vogelzang vol vervrolikte 't woord

„Balder ben ik, de blinker, die gloed
Mildheid en min noch miste om te schijnen,
Voor de wereld te werken, als Wodan gelastte:
Met kracht deez' korst voor 't koren te weken,
De mens met macht tot minne te brengen,
Dat z'n lippen loven het leven op aard.

Balder vraagt u die fiere tot bruid,
Die licht hem het leven maakt met lippen
en ogen.

Vrede biedt vader *) u, feest mag 't voor
ieder zijn,

Blijheid nu Balders bruiloftsfeest komt!" —
Gejuich verjoeg de twijfel aan 't jawoord.

Lachende lei Aegir de lieve

Hand van de heerlike in die van de held.

Ze sprankelden gloed uit; toen sprak hij noch
't woord:

„Neem haar, m'n Nanna, niemand ontzegt
ze je,

Maar telkens toeve ze totdat je daalt
In de zeewoning savonds, mijn zorg te ver-
mindren,

Mijn woning met woord en warmte verblijdend,
Ga nu: 'en Godlike gavē is zij,
Houd haar dus hoog, heerlike Balder!"

Als klappen van zeilen klonk 't boven 't woud:
'En zwaanwagen zeeg op de zonnige brink
En de reinwitte reien ruisten uiteen.

In glans van goud en glinstring van stenen
Stond daar starlend en stralend de schelp.
Zeven zwanen sloegen de wieken uit.

Klapt en klokten, klommen en daalden.
Nanna en Balder, de blinkenden, namen

In de prachtwagen plaats; plots was die weg,
Weg in het wazige wolkige blauw

Tussen de toppen van 't openend bos:
Lentelucht gaf leven aan alles.

*.) Wodan.

Haarlem.

J. B. SCHEPERS.

HUMORISTISCHE
TEKENINGEN.
† † † DOOR † † †
J. DONCKER. † † †

MACBETH IV, 1 (*Eerste ver-
schijning: een gehelmd hoofd*).

„Macbeth, Macbeth, Macbeth! Ducht Fife's Thaan:
Ontwijk Macduff! — Genoeg! — Laat thans mij gaan.
(*Verzinkt.*)

„Zegent de vrouwen — zij vlechten, zij weven
Rozen des Hemels door 't droef-aardsche leven."
(*Naar Schiller.*)

Verschrikt stoof al het volk uiteen
En was met angst en ontzetting vervuld.

(*Episode uit „de Avonturen
van Dr. Moll“.*)